

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת מִקְצֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ו' - חלק כ"ח

קונטרס 178

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

תָּאנָא, בְּגוּלְגַלְתָּא דְרִישָׁא, תְּלִיין אֶלְף אֶלְפִין רַב וְאֵ,
וְשִׁבְעַת אֶלְפִין, וְחֲמִשׁ מָאָה קוּצֵי דְשַׁעְרֵי,
חֲנוּר וְנָקִי, כְּהֵאֵי עֲמָרָא כַּד אִיהוּ נָקִי, דְּלֵא אֶסְתַּבְּד
דָּא בְּדָא. דְּלֵא לְאַחֲזָאָה עֲרַבּוּבָיָה מִתְקוּנָוִי. אֶלָּא כְּלָא
עַל בְּרִיָּיה, דְּלֵא נָפִיק נִימָא מְנִימָא, וְשַׁעְרָא מְשַׁעְרָא.

וְכָל קוּצָא וְקוּצָא, אֵית בֵּיה אַרְבַּע מָאָה וְעֶשְׂרֵי נִימֵי
דְשַׁעְרֵי, כְּחֹשְׁבֹן קְדוּ"ש. וְכָל נִימָא וְנִימָא (ד'ט)
קכ"ט ע"א) לְהֵיט בְּאַרְבַּע מָאָה וְעֶשְׂרֵי עֶלְמִין. וְכָל עֶלְמָא
וְעֶלְמָא סְתִים וְגַנְיִי, וְלִית דִּידַע לֹזֵן, בַּר אִיהוּ. וְלְהֵיט
לְשִׁבַע (ס"א לְאַרְבַּע) מָאָה וְעֶשְׂרִין עֵיבָר.

ספר נפלאות הזוהר

רְשָׁעִים אֵינֹנן מְסַטְרָא דְרַע, וְיִתְקַיִים בְּהוּן (יחזקאל יג) וְאֶל אֲדָמַת יִשְׂרָאֵל לֹא יָבֹאוּ וְקָטִיל
לוֹן.

[באור: כַּעֲיִן זֶה יַעֲשֶׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְנִסּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי הַגָּאֵלָה הַאֲחֵרוֹנָה,
כְּדֵי לְבַרֵּר אֶת הַנְּשָׁמוֹת הַקְּדוּשׁוֹת מִן הַנְּשָׁמוֹת הַטְּמָאוֹת. עַל יְדֵי שְׂכִיבֵי עֲלֵיהֶם עַל
הַגְּלוּת וְהַצְּרוּת, וְהַצְּדִיקִים הַמְּאֻמְנִים בְּה' שֶׁכָּל הַצְּרוּת הֵן רַק נִסְיוֹנוֹת וְהֵן לְטוֹבָה,
יִתְלַבְּנוּ וְיִטְהַרוּ מִטְּמֵאוֹתָם וְיִתְדַבְּקוּ בְּהַשֵּׁם וְיִתְבַּרְךְ בְּיָתֵר שְׂאֵת בְּתִשׁוּבָה וְתַפְלָה, וְהַרְשָׁעִים
יִצְאוּ מִכָּלל יִשְׂרָאֵל וְיִשְׁתַּמְדּוּ וְיִאֲבֹדוּ וְלֹא יָרְאוּ בְּטוֹבָה, וְזֶה מֵה שֶׁכָּתוּב "וְהַרְשָׁעוּ
רְשָׁעִים" אֵלּוּ שְׂמַצַּד הַרַע, וְיִתְקַיִם בְּהֶם הַפְּסוּק בִּיחֲזִקְאֵל (יג, ט) "וְאֶל אֲדָמַת יִשְׂרָאֵל
לֹא יָבֹאוּ" וְלֹא יִזְכּוּ לְבֹא לְאַרְצָא יִשְׂרָאֵל, וְאַרְצָא הַעַמִּים הוֹרְגַת אֹתָם].

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וְתֵאנָא, מְשַׁעְרֵי דְבַר נָשׁ, אֲשֶׁתְּמוֹדַע מָאִי הוּא, אִי
 דִּינָא אִי רַחֲמֵי. מִכַּד עֲבָרִין עֲלוּי אַרְבַּעִין
 שָׁנִין. וְאִפִּילוּ כַד אִיהוּ עוֹלָם, בְּשַׁעְרֵיהּ בְּתִיקוּנֵיהּ
 (ס"א בְּדִיקוּנֵיהּ) (ס"א בְּדִיקוּנֵיהּ) וּבְגִבְיֵי עֵינוּי.

קוֹצִין דְּשַׁעְרֵי, תִּלְיִין בְּתִיקוּנֵי נְקִי כַּעֲמַר נְקֵא עַד
 כְּתַפּוּי. עַד כְּתַפּוּי סְלָקָא דַּעְתָּךְ. אֶלָּא עַד רִישֵׁי
 דְּכְתַפּוּי, דִּלָּא אֲתַחֲזִי קוּדְלָא. מְשׁוּם דְּכְתִיב, (ירמיה ב)
 כִּי פָנוּ אֵלַי עוֹרָה וְלֹא פָנִים. וְשַׁעְרָא סָלִיק אֲבַתְרוּי
 דְּאוּדְנִין, דִּלָּא לְחַפְיָא עֲלוּי, דְּכְתִיב לְהִיּוֹת אֲזַנְיָךְ
 פְּקוּחֹת.

ספר נפלאות הזוהר

ואודיעך מה תועלת נמצא בזה, והאמת פי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי
 משיח.

ה) סוד הענין "הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות בהמן ומחזירם
 למוטב".

והענין: כי חבלי משיח לא היו צריכים, אלא כמו חבוט הקבר הצריך להפריד
 מן האדם הזהמא שנדבק בו, כן היו צריכים החבליים (חבלי משיח) כדי להפריד מישראל
 (את) זהמת הגלות, כדי שיוכלו לברח כנ"ל, ואחר כך יחזרו לצאת. וזה סוד (מאמר
 חכמינו וזכונם לברכה) "הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות בהמן
 ומחזירם למוטב" (פנהרין צו:), כי זהו כלל גדול: בעוד שהאדם תוף תגברת הסטרא

כִּמָּה דְכָתִיב, (איוב לח) וַיִּמְנַע מִרְשָׁעִים אֹרָם.
וְהָהוּא נְהוּרָא גְנִיזוּ לִיה קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.
דְּכַד נִפְק בְּקִדְמִיתָא, הָהּ הָהּ נְהִיר
מְסִיפֵי עֲלָמָא, וְעַד סִיפֵי עֲלָמָא. פִּינּוּן
דְּאַסְתָּפֵל בְּדַרְיָה דְּאַנוּשׁ וּבְדַרְיָה דְּמַבּוּל.
וּבְדַרְיָה דְּפִלְגָּה, וּבְכָל אֵינוֹן חֵיבֵיא. גְּנִיזוּ לִיה
לְהָהוּא נְהוּרָא.

כִּיּוֹן דְּאַתָּא יַעֲקֹב, וְאַתְדַּבֵּק בְּהָהוּא מִמְּנָא
וּבְרַבָּא דְעֵשׂו, וְאַפִּישׁ לִיה בִּירְכָא
דִּלְיָה, וְהוּה נְכִי. פְּדִין מַה כְּתִיב, וַיִּזְרַח לוֹ
הַשֶּׁמֶשׁ, מֵאֵן שֶׁמֶשׁ, הָהוּא שֶׁמֶשׁא דְגְנִיזוּ.
בְּגִין דְּאִית בֵּיה אֲסוּתָא, לְאַתְסָאָה לִיה
מֵאַרְפוּבְתִּיה, וּלְבַתֵּר אַתְסִי בְּהָהוּא שֶׁמֶשׁא.
דְּכָתִיב, (בראשית לג) וַיִּבֹא יַעֲקֹב שָׁלֹם, שָׁלֹם
בְּגוֹפִיָּה דְאַתְסִי.

וְעַד דָּא, זְמִין קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְגַלְאָה
הָהוּא שֶׁמֶשׁא, וְלֹאֲנַהֲרָא לִיה לְיִשְׂרָאֵל.
דְּכָתִיב, וַזְרַחָה לְכֶם יְרֵאִי שְׁמִי שֶׁמֶשׁ צְדָקָה,
מֵאִי שֶׁמֶשׁ צְדָקָה. דָּא שֶׁמֶשׁא דְיַעֲקֹב, דְאַתְסִי
בֵּיה. וּמֵרְפָא בְּכַנְפֵיהָ, דְבַהּ הָהוּא שֶׁמֶשׁא,
יְתַסּוּן פְּלָהוּ. בְּגִין דְּהָא בְּזַמְנָא דִּיקוּמוּן
יִשְׂרָאֵל מֵעַפְרָא, כִּמָּה חֲגָרִין וְכִמָּה סוּמִין
יְהוֹן בְּהוֹן. וּבְדִין קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא נְהִיר לוֹן
הָהוּא שֶׁמֶשׁא לְאַתְסָאָה בַּהּ. דְּכָתִיב וּמֵרְפָא
בְּכַנְפֵיהָ.

וּבְדִין, יְתַנְהִיר הָהוּא שֶׁמֶשׁא, מְסִיפֵי עֲלָמָא,
עַד סִיפֵי עֲלָמָא. וְלִישְׂרָאֵל יְהָא
אַסוּתָא, וְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים
וּמְזֻלוֹת בֵּיה יְתוּקְדוּן. אָבֵל לְיִשְׂרָאֵל מַה
כְּתִיב, (ישעיה נח) אָז יִבְקַע פְּשַׁח אֹרְךָ וְאַרְכְּתָךְ
מֵהֲרָה תִצְמַח וְהִלָּךְ לְפָנֶיךָ צְדָקָךְ כְּבוֹד יְיָ
אַסְפָּךְ.

אַהֲרַנָּא לְמִילֵי קִדְמָאִי: וְלִיוֹסָף יִלְד שְׁנֵי

הַרְשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם, כְּמוֹ
שְׁכָתוּב (איוב לח) וַיִּמְנַע מִרְשָׁעִים
אֹרָם.

וְאַתְּ אוֹתוֹ הָאוֹר גְּנִיזוּ אוֹתוֹ הַקְדוּשׁ
בְּרִיךְ הוּא. שְׁכָאָשֶׁר יֵצֵא
בְּרֵאשׁוּנָה, הִיָּה מֵאִיר מְסוּף
הָעוֹלָם וְעַד סוּף הָעוֹלָם. פִּינּוּן
שֶׁהַסְתָּפֵל בְּדוֹר אָנוּשׁ וּבְדוֹר
הַמַּבּוּל וּבְדוֹר הַפְּלִגָּה וּבְכָל
אוֹתָם הַרְשָׁעִים, גְּנִיזוּ אֵת אוֹתוֹ
הָאוֹר.

כִּיּוֹן שְׁבָא יַעֲקֹב וַנְדַבֵּק בְּאוֹתוֹ
הַמְּמַנָּה הַגְּדוֹל שֶׁל עֵשׂו וְהַכִּישׁ
אוֹתוֹ בִּירְכוּ, וְהִיָּה נְכִי, אִז מַה
כְּתוּב? וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ. אִיזָּה
שֶׁמֶשׁ? אוֹתוֹ הַשֶּׁמֶשׁ שְׁגִנּוּ,
מִשׁוּם שִׁישׁ בּוֹ רְפוּאָה לְרַפָּא
אוֹתוֹ מֵאַרְכְּתוֹ, וְאַחַר כֵּן נְרַפָּא
בְּשֶׁמֶשׁ הָהוּא, שְׁכָתוּב (בראשית לג)
וַיִּבֹא יַעֲקֹב שָׁלֹם, שָׁלֹם בְּגוֹפוֹ,
שְׁנַרְפָּא.

וְעַד כֵּן עֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא
לְגַלוֹת אֵת הַשֶּׁמֶשׁ הַהוּא וְלְהֵאִיר
אוֹתוֹ לְיִשְׂרָאֵל, שְׁכָתוּב וַזְרַחָה
לְכֶם יְרֵאִי שְׁמִי שֶׁמֶשׁ צְדָקָה. מַה
זֶה שֶׁמֶשׁ צְדָקָה? זֶה הַשֶּׁמֶשׁ שֶׁל
יַעֲקֹב שְׁנַרְפָּא בּוֹ. וּמֵרְפָא בְּכַנְפֵיהָ
- שֶׁל אוֹתָהּ שֶׁמֶשׁ כָּלם יְתַרְפְּאוּ.
מִשׁוּם שֶׁהִנֵּה בְּזַמֵּן שִׁישְׂרָאֵל
יְקוּמוּ מִן הָעַפְרָא, כִּמָּה חֲגָרִים
וְכִמָּה סוּמִים יְהִיוּ בְּהֶם, וְאִז
הַקְדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא יֵאִיר לָהֶם
אוֹתָהּ הַשֶּׁמֶשׁ לְהַרְפָּא בַּהּ,
שְׁכָתוּב וּמֵרְפָא בְּכַנְפֵיהָ.

וְאִז יֵוָא אוֹתוֹ הַשֶּׁמֶשׁ מְסוּף
הָעוֹלָם וְעַד סוּף הָעוֹלָם,
וְלִישְׂרָאֵל תְּהִיָּה רְפוּאָה, וְהַעֲמִים
עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת
יִשְׁרְפוּ בּוֹ. אָבֵל לְיִשְׂרָאֵל מַה
כְּתוּב? (ישעיה נח) אָז יִבְקַע פְּשַׁח
אֹרְךָ וְאַרְכְּתָךְ מֵהֲרָה תִצְמַח
וְהִלָּךְ לְפָנֶיךָ צְדָקָךְ כְּבוֹד ה'ִ
אַסְפָּךְ.

אַנּוּ חוֹזְרִים לְדְבָרִים הָרֵאשׁוֹנִים.

בְּנִים בְּטָרִם תְּבוֹא שְׁנַת הַרְעֵב וְגו'. רַבִּי יִצְחָק פָּתַח, (מִכָּה ה) וְהָיָה שְׂאֵרִית יַעֲקֹב בְּגוֹיִם בְּקָרֵב עַמִּים רַבִּים כְּטַל מֵאֵת יְיָ כְּרִבִּיבִים עָלַי עֹשֵׁב אֲשֶׁר לֹא יִקְוֶה לֵאמֹר לֹא יִיחַל לְבַנֵּי אָדָם. תָּא חַזִּי, בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא, כִּד נְהוּרָא סְלָקָא. אַתְעָר חַד צִיפְרָא בְּאִילָנָא דְגַנְתָּא דְעָדוֹן, וְקָרִי תִלַּת זְמַנִּין. וְשִׁרְבִיטָא יִזְדַּקֵּף, וְכַרוּזָא קָרִי בְּחֵיל, לְכוּן אַמְרִין, הוֹרְמַנִי דְבוּרְיָרִי. מָאן מְנַכוּן דְחָמִי וְלֹא חָמִי. דְקִימָא בְעֵלְמָא, וְלֹא יִדְעִי עַל מַה קְיַימִי, לֹא מִשְׁגִּיחִין בִּיקְרָא דְמֵאֲרִיהוֹן. (דַּרְט ע"א) אֲוִרִייתָא קְיַימָא קְמִייהוּ, וְלֹא מִשְׁתַּדְּלִי בַּהּ. טַב לוֹן דְלֹא יִפְרוּן, עַל מַה יִּקְוֹמוּן בְּלֹא סְכֻלְתָּנוּ. וְוִי לוֹן כִּד יִתְעַרְוּן יוֹמִי דְרַע עַלְיֵיהוּ, וְיִטְרְדוּן לְהוֹן מְעֵלְמָא.

מָאן אֵינּוֹן יוֹמִין דְרַע, אִי סְלָקָא דְעַתְדָּא דְאֵינּוֹן יוֹמִי דְסִיבוּ, לָאו הָכִי. דְהָא יוֹמִי דְסִיבוּ, אִי זָכָה בְּבִינִין וּבְגִי בִינִין, יוֹמִי דְטַב אֵינּוֹן. מָאן אֵינּוֹן יוֹמִין דְרַע, אֲלֵא אֵינּוֹן כְּמַה דְאַתְמָר. דְכַתִּיב, (קֹהֶלֶת יב) וַיִּזְכֹּר אֶת בּוֹרְאֵיךָ בִימֵי בְחֻרוֹתֶיךָ עַד אֲשֶׁר לֹא יִבְאוּ יְמֵי הַרְעָה, לָאו אֵינּוֹן יוֹמִין דְסִיבוּ. אֲלֵא רְזָא דְמַלְאָה, כִּד בְּרָא קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, בְּרָא לֵיהּ בְּאַתְוֹן דְאוֹרִייתָא. וְכָל אֶת וְאֶת עֲאֲלַת קְמִייהוּ, עַד דְאַתְקִיִּימוּ כְלֵהוּ אַתְוֹן בְּאֶת בִּי"ת. וְכָל אֵינּוֹן אֲלֵפָא בִּיתוֹת דְאַתְגַּלְגְּלוּ אַתְוֹן, כְּלֵהוּ קְיַימִי (כְּלֵהוּ) לְמַבְרִי עֲלֵמָא.

בִּינֵן דְאַתְגַּלְגְּלוּ וְאַתְחַבְרוּ תְרִין אַתְוֹן אֵלִין ט"ר כְּחֵדָא, סְלָקָא טִי"ת וְלֹא אַתִּישְׁבַת, עַד דְגַעַר בַּהּ קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְאָמַר לֵהּ, טִי"ת טִי"ת, עַל מַה אֶת סְלָקָא וְלֹא אַתִּישְׁבַת בְּדוּכַתֶּיךָ. אַמְרָה קְמִייהוּ. וְכִי עֲבַדַת לִי לְמַהוּי אֶת בְּרִישָׁא דְטוֹב, דְהָא אֲוִרִייתָא פָּתַח בִּי כִי טוֹב.

וְלִיוֹסְפִי יֶלֶד שְׁנֵי בְנִים בְּטָרִם תְּבוֹא שְׁנַת הַרְעֵב וְגו'. רַבִּי יִצְחָק פָּתַח, (מִכָּה ה) וְהָיָה שְׂאֵרִית יַעֲקֹב בְּגוֹיִם בְּקָרֵב עַמִּים רַבִּים כְּטַל מֵאֵת ה' כְּרִבִּיבִים עָלַי עֹשֵׁב אֲשֶׁר לֹא יִקְוֶה לֵאמֹר לֹא יִיחַל לְבַנֵּי אָדָם. כִּד רָאָה, בְּכָל יוֹם יוֹם כְּשֶׁהָאוֹר עוֹלָה, מִתְעוֹרְרַת צְפוּר אַחַת כְּעֵץ שֶׁל גֵּן הָעֵדֶן, וְקוֹרֵאת שְׁלֹש פְּעָמִים, וְהַשְּׂרִבִּיט מִזְדַּקֵּף, וְהַכְּרוּז קוֹרֵא בְּחֵיל: לְכֻם אוֹמְרִים שְׂרֵי הַמְּמַשְׁלָה, מִי מִכֶּם שְׂרוּאָה וְלֹא רוּאָה, שְׁעוּמֵד בְּעוֹלָם וְלֹא יוֹדְעִים עַל מַה קְיַימִים, וְלֹא מִשְׁגִּיחִים בְּכַבוֹד רְבוּנָם, הַתּוֹרָה עוֹמְדַת לְפָנֵיהֶם וְלֹא מִשְׁתַּדְּלִים בַּהּ - טוֹב לָהֶם שְׁלֹא נִכְרְאוּ, עַל מַה יִּקְוֹמוּ בְּלִי שְׂכָל. אוֹי לָהֶם כְּשִׁיתְעוֹרְרוּ יְמֵי רַע וְיִטְרְדוּ אוֹתָם מִן הָעוֹלָם.

מִי הֵם הַיָּמִים שֶׁל רַע? אִם תַּעֲלֶה עַל דְעַתְדָּא שְׁהֵם יְמֵי הַזְקָנָה - לֹא כֵּן, שְׁהָרִי יְמֵי הַזְקָנָה, אִם זָכָה בְּבָנִים וּבְגִי בְנִים - הֵם יְמֵי טוֹב. מִי הֵם יְמֵי רַע? אֲלֵא הֵם כְּמוֹ שְׁנֵאמַר, שְׁכַתוּב (קֹהֶלֶת יב) וַיִּזְכֹּר אֶת בּוֹרְאֵיךָ בִימֵי בְחֻרוֹתֶיךָ עַד אֲשֶׁר לֹא יִבְאוּ יְמֵי הַרְעָה. אֵינִים יְמֵי הַזְקָנָה. אֲלֵא סוּד הַדְּבָר - כְּשֶׁבְרָא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, בְּרָא אוֹתוֹ בְּאוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְכָל אוֹת וְאוֹת נִכְנָסָה לְפָנָיו, עַד שֶׁהִתְקַיְּמוּ כָּל אוֹתִיּוֹת בְּאוֹת בִּי"ת. וְכָל אוֹתָן אֲלֵפָא בִּיתוֹת שֶׁהִתְגַּלְּלוּ הָאוֹתִיּוֹת, כְּלֵן עוֹמְדוֹת (כְּלֵן) לְבֵרָא הָעוֹלָם.

בִּינֵן שֶׁהִתְגַּלְּלוּ וְהִתְחַבְּרוּ שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת הֵלְלוּ ט"ר יַחַד, עֲלֵתָה טִי"ת, וְלֹא הִתִּישְׁבָה, עַד שֶׁגַעַר בַּהּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאָמַר לֵהּ: טִי"ת טִי"ת, עַל מַה אֶת עוֹלָה וְאֵינֶךָ מִתִּישְׁבַת בְּמִקוּמֶךָ? אַמְרָה לְפָנָיו: וְכִי עֲשִׂית אוֹתִי לְהִיּוֹת אוֹת בְּרֵאשׁ שֶׁל טוֹב, שְׁהָרִי

היך אָנא מתחברא לאתיישבא באַת רע.
אָמר לה, תוב לאַתריך, דְהא אַת צריך לה.
דְהא בר נש דְאנא בעי לְמברי בכון,
תְרוויכו אַתְליל כְחָדא, וַיִּתְבְּרִי. אָבֵל אַתְּ
לִימִינָא, וְאִיהִי לְשְׂמָאלָא. וּכְדִין תְּבוּ
וְאִתְיִשְׁבוּ דָא בְדָא כְחָדָא.

בְּהֵיא שְׁעָתָא פְּרִיש לֹון קְדָשָא בְּרִיךְ הוּא,
וּבְרָא לֹון לְכָל חַד וְחַד, יוּמִין וּשְׁנִין
דִּיעֵן. אֲלִין לִימִינָא וְאֲלִין לְשְׂמָאלָא. אֲלִין
דִּימִינָא, אַתְקֵרוּן יְמֵי הַטּוֹב, וְאֲלִין דְשְׂמָאלָא
אַתְקֵרוּן יְמֵי הַרְעָה. וְעַל דָּא אָמַר שְׁלֵמָה, עַד
אֲשֶׁר לֹא יבֹאוּ יְמֵי הַרְעָה. דְאֲלִין מְסַחְרִין לִיה
לְבַר נֶשׁ בְּחֹבוּי דְאִיהוּ עֵבִיד. פִּינֹון דְאַתְבְּרוּן
יוּמִין דְטוֹב, וְיוּמִין דְרַע, כְּדִין תְּבוּ
וְאִתְיִשְׁבוּ, לְאַתְפְּלָא בְּהוּ בְּבַר נֶשׁ.

וּבְגִינֵי כֶף אָמַר דְּוֹד, (תהלים מט) לְמָה אִירָא
בִּימֵי רַע עֹון עֲקֵבֵי יִסְבְּנִי. יְמֵי רַע
וְדָאִי. וְרִזָּא דָּא, אֲלִין אַקְרוּן יְמֵי רַעֵב, שְׁנִין
דְרַעֵב, וְאֲלִין אַקְרוּן יְמֵי שְׂבַע, שְׁנֵי שְׂבַע.
וְרִזָּא דְמְלָה, דְלֹא לְאַפְקָא מְבוּעָא דְבְּרִית
קְדִישָׁא, בְּיוּמֵי רַעֵב, בְּשַׁנַּת הַרְעֵב.
וּבְגִין כֶּף יוֹסֵף דְאִיהוּ רִזָּא דְבְּרִית, סְתִים
מְבוּעֵיה בְּשַׁנַּת הַרְעֵב. וְלֹא יֵהֵב לִיה דּוּכְתָּא
לְאַסְגָּאָה בַעֲלָמָא. וְדָא בְּעֵי לִיה לְבַר נֶשׁ, דְכַד
שְׁלְטָא שְׁנַת הַרְעֵב, דִּיִּסְתִים מְבוּעָא דְבְּרִית
קְדִישָׁא דִילִיה. בְּגִין דְלֹא יֵהֵב לִיה דּוּכְתָּא
לְאַסְגָּאָה בַעֲלָמָא.

רְבִי שְׁמַעוֹן אָמַר, רִזָּא דָּא אִיהוּ רִזָּא עֲלָאָה.
בְּהֵיא שְׁנַת הַרְעֵב, פִּינֹון דְאִיהִי שְׁלְטָא,
בְּעֵי לְאַסְתָּמָא מְבוּעֵיה. בְּגִין דְאִי לֹא סְתִים
לִיה, גְּרִים לְאַמְשַׁכָּא רוּחָא לְהֵוּא וּלְדָא
מְהֵוּא סְטָרָא. וְיֵהֵב דּוּכְתָּא לְהֵוּא סְטָרָא
לְמַפְשֵׁי בַעֲלָמָא, סְטָרָא דְמַסְאָבָא בְּסְטָרָא

הַתּוֹרָה פְּתַחַה בִּי כִי טוֹב, אִיךְ
אֲנִי מִתְחַבְּרַת לְהִתְיָשֵׁב עִם אוֹת
רַע?

אָמַר לָהּ: שׁוּבִי לְמִקּוּמְךָ, שְׁהִרִי
אֶת צְרִיכָה אוֹתָהּ, שְׁהִרִי הָאָדָם
שְׂאֵנִי רוּצָה לְבְרָא בְּכֶסֶם, שְׁתִּיכֵן
נְכַלְלִים יַחַד וַיִּבְרָא, אָבֵל אַתְּ
לִימִין, וְהוּא לְשְׂמָאל. וְאִזְ שָׁבוּ
וְהִתְיָשְׁבוּ זו עִם זוּ יַחַד.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה הַפְּרִיד אוֹתָם
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבְרָא אוֹתָן
אֶת כָּל אַחַת וְאַחַת יָמִים וּשְׁנַיִם
יְדוּעוֹת, אֱלוֹ לִימִין וְאֱלוֹ
לְשְׂמָאל. אֱלוֹ שֵׁל תִּימִין נְקָרָאִים
יְמֵי הַטּוֹב, וְאֱלוֹ שֵׁל הַשְּׂמָאל
נְקָרָאִים יְמֵי הַרְעָה. וְעַל כֵּן אָמַר
שְׁלֵמָה, עַד אֲשֶׁר לֹא יבֹאוּ יְמֵי
הַרְעָה, שְׂאֵלוּ סוּבְבִים אֶת הָאָדָם
בְּחַטָּאֵיו שֶׁהוּא עֹשֶׂה. פִּינֹון
שְׁנַבְרָאוּ יָמִים שֵׁל טוֹב וְיָמִים שֵׁל
רַע, אִזִּי שָׁבוּ וְהִתְיָשְׁבוּ לְהַכְּלִיל
בְּאָדָם.

וּמְשׁוּם כֶּף אָמַר דְּוֹד, (תהלים מט)
לְמָה אִירָא בִּימֵי רַע עֹון עֲקֵבֵי
יִסְבְּנִי. יְמֵי רַע וְדָאִי, וְזֶה הַסּוּד.
אֱלוֹ נְקָרָאִים יְמֵי רַעֵב, שְׁנֹות
הַרְעֵב, וְאֱלוֹ נְקָרָאִים יְמֵי הַשְּׂבַע,
שְׁנֹות הַשְּׂבַע.

וְסוּד הַדְּבַר - שְׂלֹא לְהוֹצִיא אֶת
מַעֲזַן הַבְּרִית הַקְּדוֹשׁ בִּימֵי הַרְעֵב,
בְּשַׁנַּת הַרְעֵב. וּמְשׁוּם כֶּף יוֹסֵף,
שֶׁהוּא סוּד הַבְּרִית, סְתֵם אֶת
מַעֲזָנוּ בְּשַׁנַּת הַרְעֵב וְלֹא יִתֵּן לוֹ
מְקוֹם לְרַבּוֹת בְּעוֹלָם. וְזֶה צְרִיךְ
לְאָדָם, שְׂכַאֲשֶׁר שׁוֹלְטַת שְׁנַת
הַרְעֵב, שְׂיִסְתֵם אֶת מַעֲזַן הַבְּרִית
קְדָשׁ שְׁלוֹ כְּדִי שְׂלֹא יִתֵּן לוֹ מְקוֹם
לְרַבּוֹת בְּעוֹלָם.

רְבִי שְׁמַעוֹן אָמַר, סוּד זֶה הוּא
סוּד עֲלִיּוֹן. בְּשַׁנַּת הַרְעֵב הֵיא, פִּינֹון
שֶׁהִיא שׁוֹלְטַת, צְרִיךְ לְסַתֵּם
אֶת מַעֲזָנוּ, מְשׁוּם שְׂאֵם אֵינוֹ
סוּתָם אוֹתוֹ, גּוֹרֵם לְמַשֵּׁךְ רוּחַ
לְאוֹתוֹ הַנֹּלָד מִחַצַּד הַהוּא, וְנוֹתֵן

דְּקוּדְשָׁא. וְתוּ רִזָּא, דְּכְתִיב, (משלי ל) תַּחַת שְׁלֹשׁ
רַגְזָה אֶרֶץ וְגו'.

וּבְנִין כְּף יוֹסֵף צְדִיקָא, רִזָּא דְבְרִית, סְלִיק
וְסִתִּים מְבוּעִיָּה, בְּשַׁנַּת הָרַעֲב. דְּלֵא
לְאַתְעָרְבָא בְּהַדָּה פְּלִל, וְלִמְיָהֵב לָהּ דְּוִכְתָּא.
וּמֵאן דְּאַפְתַּח מְבוּעִיָּה בְּהַהוּא זְמַנָּא, עֲלִיָּה
כְּתִיב, (הושע ה) בֵּינִי בְּגָדוֹ כִּי בָנִים זָרִים יִלְדוּ
עִתָּה יֵאכְלֵם וְגו'. דְּהָא אֲלִין אֶקְרוּן בָּנִים
זָרִים וְדָאִי. בֵּינִי בְּגָדוֹ וְדָאִי. וּבְגִין כְּף זַפְּאָה
חֻלְקָהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין, דְּלֵא אַחֲלָפוּ
דְּוִכְתָּא קְדִישָׁא, בְּדוּכְתָּא מְסֻאָבָא.

וְעַד דָּא כְּתִיב, וְלִיוֹסֵף יִלְד שְׁנֵי בָנִים בְּטָרָם
תְּבוּא שְׁנַת הָרַעֲב. דְּהָא מְהַהוּא זְמַנָּא
דְּשִׁלְטָא שְׁנַת הָרַעֲב, אֶסְתִּים מְבוּעִיָּה וְסְלִיק
מְקוּרִיָּה, דְּלֵא לְמִיָּהֵב בְּנִין לְסִטְרָא מְסֻאָבָא,
וְלֵא לְאַחֲלָפָא דְּוִכְתָּא דְּקוּדְשָׁא, בְּדוּכְתָּא
דְּמְסֻאָבָא. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְחַפְּאָה לְמֵאֲרִיָּה
דְּקוּדְשָׁא, כַּד יִתִּי וְיִשְׁלוּט, כְּדְכְתִיב, (ישעיה ח)
וְחִפְיִתִּי לִי הַמְּסֻתִיר פְּנֵיו מִבֵּית יַעֲקֹב וְקוּיִתִּי
לו'.

זְכָאֵן אֵינּוֹן צְדִיקָא, דִּיְדַעִין אֹרְחֻי
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וְנִטְרִי פְקוּדֵי
דְּאוּרִיִּיתָא לְמִיָּהֵף בְּהוּ. דְּכְתִיב, (הושע יד) כִּי
יִשְׂרָיִם דְּרַכִּי יִי וְצְדִיקִים יִלְכוּ בָם וּפְשָׁעִים
יִכְשְׁלוּ בָם. וְכְתִיב, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּינִי
אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם. (ר"א ל"ג וְכְתִיב וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם
וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי (י). דְּהָא, קְדוֹשָׁא בְּרִיף הוּא כְּעַד לְקְדוֹשָׁא לְהוּ
לְיִשְׂרָאֵל (דף רד ע"ב) כְּבִלָּא וְלֵא לֹון כְּסֻמְרָא דְּמְסֻאָבָא כְּלוּם) תָּא
תַּו כַּד סֻמְרָא דָא שְׁלֵמָא כְּעִלְמָא לֵא אַנְשִׁרְדוּף לִיה לְכַר נֶשׁ לְאַתְחַזָּאָה בְּשׁוּקָא
כְּמִיתָּה בְּגִין דְּכִבִּיל לְנֻקָּא וְאַתְיִיהִיב לִיה רִשְׁוֹתָא לְחַבְלָא. וְהָא תַּו כְּעִקְבָּה כַּה
כְּתִיב וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לִבְנָיו לָמָּה תִּתְרָאוּ, דְּלֵא כְּעִי לְאַתְחַזָּאָה כְּמִיתָּה).

וּבְנִין דָּא, קְדוֹשָׁא בְּרִיף הוּא אֲזַהֵר לְהוּ

מְקוּם לְצַד הַהוּא לְגִדְל בְּעוֹלָם,
צַד הַטְּמָאָה בְּצַד הַקְּדוּשָׁה. וְעוֹד
סוּד, שְׁכֵתוֹב (משלי ז) תַּחַת שְׁלוֹשׁ
רַגְזָה אֶרֶץ וְגו'.

וּמְשׁוּם כְּף יוֹסֵף הַצְּדִיק, סוּד
הַבְּרִית, סִלַּק וְסִתֵּם אֶת מְעִינּוּ
בְּשַׁנַּת הָרַעֲב, שְׁלֵא לְהִתְעָרֵב
עִמָּה כְּלָל וְלָתֵת לָהּ מְקוּם, וְמִי
שְׁפּוֹתַח מְעִינּוּ בְּזִמְנָן הַהוּא, עֲלִיו
כְּתוּב (הושע ה) בְּה' בְּגָדוֹ כִּי בָנִים
זָרִים יִלְדוּ עִתָּה יֵאכְלֵם וְגו'.
שְׁהִרִי אֱלוֹ נְקָרָאִים בָּנִים זָרִים
וְדָאִי. בְּה' בְּגָדוֹ וְדָאִי. וּמְשׁוּם כְּף
אַשְׁרֵי חֲלַקְסָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל
הַקְּדוֹשִׁים שְׁלֵא הִחְלִיפוּ מְקוּם
קְדוֹשׁ בְּמְקוּם טְמֵא.

וְעַד זֶה כְּתוּב וְלִיוֹסֵף יִלְד שְׁנֵי
בָנִים בְּטָרָם תְּבוּא שְׁנַת הָרַעֲב,
שְׁהִרִי מִהַזְּמַן הַהוּא שְׁשִׁלְטָה
שְׁנַת הָרַעֲב, סִתֵּם אֶת מְעִינּוּ וְסִלַּק
אֶת מְקוּרוֹ שְׁלֵא לָתֵת בָּנִים לְצַד
הַטְּמָאָה וְלֵא לְהִחְלִיף מְקוּם שֶׁל
קְדוֹשׁ בְּמְקוּם שֶׁל טְמֵאָה. וְצְרִיף
אָדָם לְצַפּוֹת לְרַבּוֹנוֹ כְּשִׁיבָא
וְיִשְׁלֵט, כְּכְתוּב (ישעיה ח) וְחִפְיִתִּי
לָה' הַמְּסֻתִיר פְּנֵיו מִבֵּית יַעֲקֹב
וְקוּיִתִּי לו'.

אַשְׁרֵיהֶם הַצְּדִיקִים שְׂיִוְדַעִים אֶת
דְּרַכִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּף הוּא וְשׁוּמְרִים
אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה לְלַכַּת בְּהֶם,
שְׁכְּתוּב (הושע יד) כִּי יִשְׂרָיִם דְּרַכִּי
ה' וְצְדִיקִים יִלְכוּ בָם וּפְשָׁעִים
יִכְשְׁלוּ בָם. וְכְתוּב (דברים ד) וְאַתֶּם
הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים
כְּלַכֶּם הַיּוֹם. (ר"א ל"ג וְכְתוּב וַיִּקְרָא כ)
וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי (ה').
שְׁהִרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּף הוּא רַצָּה לְקַדְּשׁ אֶת יִשְׂרָאֵל
כְּכָל, וְלֵא יִתְּנָה לְהֶם כְּלוּם בְּצַד הַטְּמָאָה (בא ראה,
כְּשִׁהֲצִד תִּהְיֶה שׁוֹמֵט בְּעוֹלָם, לֵא צְרִיף לְאָדָם
לְתַרְאוֹת לְפָנָיו בְּשׁוּק, מְשׁוּם שְׂכִיבֵל לְחִזּוּק וְנִתְנָה לוֹ
רִשְׁוֹת לְמַשְׁחָת. וְכֵא וַיִּרְאֵה מַה כְּרֹבֵב כְּעִקְבָּה. וַיֹּאמֶר
יַעֲקֹב לִבְנָיו לָמָּה תִּתְרָאוּ, שְׁלֵא רַצָּה לְתַרְאוֹת
לְפָנָיו).

וּמְשׁוּם זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּף הוּא הַזְּהִיר אֶת יִשְׂרָאֵל לְהִתְקַדְּשׁ, שְׁכְּתוּב וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי.

מי זה אני? זה הקדוש ברוך הוא, מלכות השמים הקדושה. המלכות האחרת של עובדי עבודה זרה נקראת אחר, שכתוב (שמות לד) כי לא תשפחהו לאל אחר כי ה' קנא שמו.

ובא ראה, אני - שלטון העולם הזה והעולם הבא, והכל תלוי בו. אחר - צד הטמאה, אחר, צד האחר בצד הטמאה, ושלטונו בעולם הזה, ואין לו כלום בעולם הבא, ומשום זה מי שנדבק באני הזה, יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא.

ומי שנדבק באחר הזה, נאבד מן העולם ההוא ואין לו חלק בעולם הבא. ויש לו חלק בעולם הזה בטמאה, משום שאותה המלכות האחרת, עובדי עבודת כוכבים ומזלות, פמה הם מגנים שומרים ממנים בה לשלט בעולם הזה.

ומשום כך אלישע אחר שירד ונדבק בדרגה הזו, נטרד מן העולם הבא ההוא, ולא נתנה לו רשות לחזור בתשובה ונטרד מן העולם ההוא, ועל כן נקרא אחר. ומשום כך צריך אדם להפריד מכל הצדדים שלא להטמא בצד ההוא, לזכות בעולם הזה ובעולם הבא. ועל כן זה ברכה וזה קללה, זה שבע וזה רעב. הכל בהפוך זה מזה, והנה בארנו.

ומשום כך, באותו זמן של שנת הרעב, אין לאדם להראות בשוק, ולא לפתח מעינו להוליד בנים לאל אחר, והנה נתבאר.

אשרי האיש שגומר ללכת בדרך אמת ולהדבק תמיד ברובונו,

לְיִשְׂרָאֵל לְאַתְקַדְשָׁא. (דאחמר) (ד"א דכתיב), והייתם קדושים פי קדוש אני. מאן אני. דא קדשא ברוך הוא, מלכות שמים קדישא. מלכותא אחרא דעובדי עבודת כוכבים ומזלות, אקרי אחר. דכתיב, (שמות לה) כי לא תשפחהו לאל אחר פי יי קנא שמו.

והא חזי, אני, שלטנו דעלמא דין, ועלמא דאתי, וכלא ביה תליא. אחר, סטרא מסאבא. אחר, סטרא אחרא בסטרא מסאבא, ושולטנו דיליה בהאי עלמא, ולית ליה בעלמא דאתי כלום. ובגין דא מאן דאתדבק בהאי אני, אית ליה חולקא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

ומאן דאתדבק בהאי אחר, אתאבדי מההוא עלמא, ולית ליה חולקא בעלמא דאתי. ואית ליה חולקא בהאי עלמא, במסאבו. בגין דההוא מלכו אחרא עובדי עבודת כוכבים ומזלות, פמה אינון תריסין גרדינין ממנן ביה, לשלטאה בהאי עלמא.

ובגין כך, אלישע אחר, דנחת ואתדבק בהאי דרגא, אתטריד מההוא עלמא דאתי, ולא אתיהיב ליה רשו למיהדר בתויבתא, ואתטריד מההוא עלמא, ועל דא אקרי אחר.

ובגין כך בעי בר נש לאתפרשא מכל סטרין, דלא לאסתאבא בההוא סטרא, למזפי בהאי עלמא ובעלמא דאתי. ועל דא, דא ברכה, ודא קללה. דא שבע,

ודא רעב. פלא בהפוכא דא מן דא. והא אוקימנא.

ובגין כך, בההוא זמנא דשנת הרעב, לית ליה לבר נש לאתחזאה בשוקא, ולא לאפתחא מבויעיה לאולדא, למיהב

בנין לאל אחר, והא אתמר.

זכאה איהו בר נש דאסתמר למיהך בארץ קשוט, ולא תדבקא במאריה תדיר.

דכתיב, (דברים י) ובו תדבק. (וכתיב, את ה' אלוקיך תירא

אתו תעבד ובו תדבק) ובשמו תשבוע, ובו תשבוע, לא

כתיב, אלא ובשמו. מאי תשבוע, כמה

דאוקימנא, למהוי מתדבק ברזא

דמהימנותא.

שבועה דרגין לעילא עלאין על פלא, רזא

דשלימו דמהימנותא. ורזא דשבועה

דרגין דלתתא מנייהו, דאינון חבורא חד,

וקשווא חד, אלין באלין, למהוי כלהו חד.

ובגין כך כתיב, (מלכים א ח) שבעת ימים ושבעת

ימים ארבעה עשר יום. וכלא חד, וקשווא

חד, ועל דא כתיב ובשמו תשבוע, מלעילא

ומתתא. זכאה איהו (ג"א מאן דובי לאתדבקא ביה בקדשא

כרין הוא בקדא יאות. זכאה הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי. דקדשא

כרין הוא פתח ליה אוצרין מכין קדושין בשעתא דאצטרין לקבלא צלותא

כמה דאת אמר).

(ג"א ומאן דמניח אלין באליו, עליה כתיב), (דברים כח) יפתח יי

לך את אוצרו הטוב את השמים, אלין

אוצרין דלעילא ותתא. שבעת ימים ושבעת

ימים פלהו חד. דכתיב, את אוצרו הטוב את

השמים. אוצרו חד, ואיהו את השמים. (זכריה

ד) שבעה ושבעה מוצקות, ואינון חד.

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארחה,

אדהכי חמו חד בר נש דהנה אתי,

מתעטף בעטופא דמצנה וכלי זיינין קטורין

תחותוי. אמר רבי חייא, בר נש דין, חד

מתרין אית ביה. או זכאה שלים איהו, או

לרמאה (א) בני עלמא איהו.

אמר ליה רבי יוסי, הא חסידי עליונין

שכתוב (דברים י) ובו תדבק (וכתוב את ה' אלוקיך תירא אתו תעבד ובו תדבק) ובשמו תשבוע. ובו תשבוע לא כתיב, אלא ובשמו. מה זה תשבוע? כמו שפארנו, להיות דבק בסוד האמונה.

שבע דרגות למעלה עליונות על

הכל, הסוד של שלמות האמונה

והסוד של שבע דרגות שלמטה

מהם, שהם חבור אחד וקשר

אחד, אלו עם אלו, שכלם יהיו

אחד. ומשום כך כתוב (מלכים-א ח)

שבעת ימים ושבעת ימים ארבעה

עשר יום, והכל אחד וקשר אחד.

ועל כן כתוב ובשמו תשבוע,

מלמעלה ומלמטה. אשריו (מי שזוכה

להתדבק בקדוש כבודו הוא קדאי, צדיק הוא בעולם

הזה ובעולם הבא. שהקדוש כבודו הוא פתח לו

אוצרות טובים קדושים בשעה שיצטרף לקבלת

התפלה, כמו שנאמר)

(וי' שפחד אלו עם אלו, עליו כתוב) (דברים כח)

יפתח ה' לך את אוצרו הטוב את

השמים. אלו האוצרות שלמעלה

ולמטה. שבעת ימים ושבעת ימים

כלם אחד, שכתוב את אוצרו

הטוב את השמים. אוצרו אחד,

והוא את השמים. (זכריה ד) שבעה

ושבעה מוצקות, והם אחד.

רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים

בדרך. בינתים ראו איש אחד

שהיה בא מצטף בעטופו של מצנה

וכלי זין קשורים תחתיו. אמר רבי

חייא, האיש הזה, אחד מן השנים

יש בו - או שהוא צדיק שלם, או

שהוא בשביל לרמות את בני העולם.

אמר לו רבי יוסי, הרי חסידים

העליונים אמרו, הוי דן כל אדם

לכף זכות. הנה שנינו, אדם

שיוצא לדרך, תכונן לשלשה

דברים - לדורון, לקרב, ולתפלה.

בר נש דנפיק לארחה,

הא תנינן, הא תנינן, בר נש

דנפיק לארחה,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצַן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בת פלוגי) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

וְתֵאנָא, מִשְׁעָרוֹי דְּבַר נֶשׁ, אֲשֶׁתְּמוֹדַע מָאִי הוּא, אִי
 דִּינָא אִי רַחֲמֵי. מִכַּד עֲבָרִין עָלוּי אַרְבְּעִין
 שָׁנִין. וְאַפִּילוּ כַּד אִיהוּ עוֹלָם, בְּשַׁעְרֵיהּ בְּתִיקוּנֵיהּ
 (ס"א בְּדִיקוּנֵיהּ) (ס"א בְּדִיקוּנֵיהּ) וּבְגִבְיֵי עֵינוּי.

קוֹצִין דְּשַׁעְרֵי, תִּלְיִין בְּתִיקוּנֵי נְקֵי כַּעֲמַר נְקֵא עַד
 כַּתְּפוּי. עַד כַּתְּפוּי סְלָקָא דַּעְתָּךְ. אֶלָּא עַד רִישֵׁי
 דְּכַתְּפוּי, דִּלָּא אֲתַחֲזִי קוּדְלָא. מְשׁוּם דְּכַתְּיב, (ירמיה ב)
 כִּי פָנוּ אֵלַי עוֹרָה וְלֹא פָנִים. וְשַׁעְרָא סָלִיק אֲבַתְרוּי
 דְּאוּדְנִין, דִּלָּא לְחַפְיָא עָלוּי, דְּכַתְּיב לְהִיּוֹת אֲזַנְיָךְ
 פְּקוּחֹת.

ספר נפלאות הזוהר

ואודיעך מה תועלת נמצא בזה, והאמת פי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי
 משיח.

ה) סוד הענין "הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות בהמן ומחזירם
 למוטב".

והענין: כי חבלי משיח לא היו צריכים, אלא כמו חבוט הקבר הצריך להפריד
 מן האדם הזהמא שנדבק בו, כן היו צריכים החבליים (חבלי משיח) כדי להפריד מישראל
 (את) זהמת הגלות, כדי שיוכלו לברח בנ"ל, ואחר כך יחזרו לצאת. וזה סוד (מאמר
 חכמינו וזכונם לברכה) "הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות בהמן
 ומחזירם למוטב" (סנהדרין צו:), כי זהו כלל גדול: בעוד שהאדם תוף תגברת הסטרא